

lidt efter Jakobe, der nu kom frem i Døren. »Han gik aldeles rasende bort.«

»Aa, ingenting,« sagde Ivan noget mut. »Du véd, han kan aldrig lide mine Venner, — og nu har han ogsaa set sig gal paa Sidenius. Det er det hele! Jeg fortalte ham, at Sidenius tænkte paa at rejse, og bad ham om at interessere sig for ham, — og saa blev han straks ubehagelig.«

»Vil Hr. Sidenius rejse?« spurgte Nanny og blev pludselig stærkt rød.

Henne fra Døren iagttog Søsteren hende med et underfundigt Smil. —

»Jeg troer virkelig, at Nanny for Alvor har faaet et godt Øje til Hr. Sidenius,« sagde Jakobe om Aftenen, da hun og Moderen sad alene i Dagligstuen omkring den tændte Lampe.

»Aa, hvor falder det dig ind!« sagde Fru Salomon i en lidt uvillig Tone, — som var det en Tanke, der havde beskæftiget ogsaa hende og foruroliget hende en Smule. »Hr. Sidenius er jo en halvt utilregnelig Fusentast, . . . og Nanny mangler ikke Forstand.«

»Nej, men hun er lidt egensindig, véd du. Og jeg troer, at Onkels — og maaske andres — altfor ivrige Bestræbelser for at nedsætte Hr. Sidenius for hende ligefrem ægger hende op. Jeg kunde næsten tænke mig, at hun kunde gaa hen og forelske sig i ham halvt paa Trods.«